

Bohoslužby v Javorníku 8.února 2015

Mk 1,29-39

Milé sestry, milí bratři, myslím, že zejména v této roční době si velice silně uvědomujeme, jak vzácným darem je, když člověk může být zdravý. Může se věnovat více svým povinnostem, může se věnovat svým radostem, plněji může vnímat krásu světa kolem sebe. Plněji také můžeme vnímat Boží slovo a rozumět Boží lásce. Proto patří uzdravování k tomu nejznámějšímu, co Ježíš konal. Jak jsme četli v tom dnešním textu, pověst se o něm rychle roznesla a jakmile vykonal jeden skutek, byl přede dveřmi zástup dalších nemocných a posedlých, které Ježíš uzdravoval.

Dnešní text začíná ve chvíli, kdy Ježíš opouští synagogu a jde do domu Šimona a Ondřeje. Je tedy sobota, sváteční den, den bohoslužby a odpočinku. Již v té synagoze Ježíš udělal veliký skutek. Když kázal, přerušil ho jeden posedlý člověk a on toho posedlého vyhnal. Nyní se tedy ubírá do domu dvou svých učedníků, aby se mohli najíst, možná aby si také odpočinul. Jenže Šimon má tchyni, která leží v horečce. Horečka je nejen nepříjemná, ale také dost nebezpečná. Dost člověka vyčerpává, takže je opravdu zcela vyřazen z normálního života. Ježíšovi o ní řekli. Je to zajímavý obrat. Neprosili o uzdravení, neřekli, aby ji uzdravil, jen řekli, že tu je a má horečku. Ježíš jedná jaksí automaticky. Slyší o ní a tak jde a uzdravuje. Tento moment nás může nejprve zarazit, tak jako zarazil mnohé farizee a zákoníky později. Ježíš uzdravuje v sobotu. V den odpočinku vlastně pracuje. Překračuje to, co bylo dáno v Zákoně a čemu takto všichni rozuměli. V den odpočinku se přeci pracovat nemá. To se učí už malé děti. Jenže Ježíš se tím neřídí. Proč tedy koná něco, co je v rozporu s tím, jak všichni vnímají předpisy Zákona o dni odpočinku? Může to samozřejmě být kámen úrazu, může to některé pohoršit. Avšak je to také nadějná věc. Ježíš tak koná, protože zvěstuje evangelium. A jeho jádrem je také Boží sklonění se k člověku. Evangelium je zpráva o Bohu, který přichází za člověkem a dává mu své uzdravení. Den odpočinku byl vrcholem stvoření. Ukazuje k tomu, že člověk je stvořen pro společenství s Bohem. Proto Ježíšovo uzdravení v sobotu není rozporem se Zákonem, ale je jeho naplněním. Bůh i v tento den jedná, aby překonal vše, co člověku brání v přístupu do Božího společenství. Ukazuje se, jak naléhavě Bůh touží člověka uzdravit. Je to něco, co nesnese odkladu, co nenechává na další den. Bůh jedná hned. Nečeká na stanovené hodiny. Jedná tehdy, když to člověk potřebuje, ne tehdy, když si udělá čas. A to je docela důležitá součást evangelia. Bůh přichází k nám, je nám přístupný kdykoliv, nejen ve stanovené dny a hodiny, ale kdykoliv smíme očekávat jeho pomoc, kdykoliv smíme slyšet jeho slovo, cítit jeho blízkost a přijetí. Nemusíme procházet posloupností různých obřadů a úkonů, abychom měli šanci na vyslyšení. Bůh slyší, ať voláme kdykoliv a odkudkoliv.

Jakmile té tchyni horečka ustoupila, byla schopná hosty obsloužit. I to je dokladem síly Ježíšova uzdravení. Není potřeba, aby se ještě nějakou dobu zotavovala, aby ještě nějakou dobu nabírala síly. Ježíšovo uzdravení ji staví na nohy hned bez nějaké prodlevy. S jeho uzdravením nejen že ustupuje moc té horečky, ale přichází také síla, přichází život. Tím se uzdravení té tchyně stává obrazem pro uzdravování mnohem vážnějších nemocí, které svírají lidský život. Mám v tuto chvíli na mysli nemoci, které jsou duchovního rázu. Nemocní nejsme jen na těle, ale také uvnitř. To se ukazuje, když Ježíš nejen léčí horečku, ale také vyhání zlé duchy, uzdravuje různé posedlosti. Mít ucpaný nos, zanesený krk, či tvrdnoucí cévy, to je dost nepříjemné. Ale mezi naše nemoci patří i zanesené nitro, ucpané uši a tvrdnoucí srdce. Takto postižení upadáme do horečky, blouzníme, jako mátohy se potácíme světem. Takto nemocní máme jen jednu šanci na uzdravení, a to je Ježíšův dotyk. Tak jako u té tchyně, přichází už jen proto, že potřebujeme uzdravit. Přichází ze svého rozhodnutí, ze své milosti. A první, co dělá, je to, že nás budí. Sice v textu čteme, že ji vzal za ruku a pozvedl, ale původnímu textu je možné rozumět i tak, že vzav za ruku ji budí. Je to výraz, který se používá i pro označení vzkříšení z mrtvých. A to je vskutku zajímavé. A docela mi to takto přijde jako ukázka Božího jednání s člověkem. Než je uzdraven, je Ježíšem probuzen. Horečka je stav, kdy člověk hodně spí, stav, kdy ne vždy je schopen vnímat svět reálně. To je vlastně i stav hříchu, ve kterém se nacházíme. Je to jakoby takový spánek, takové snění, ve kterém vidíme svět kolem nás ne vždycky skutečně, ale spíše trochu pozměněně. Sebe vidíme většinou lépe, druhé zase hůře, než jak je tomu ve skutečnosti. A tak k tomu, abychom byli uzdraveni je nutně potřeba se probudit. Je třeba přestat snít a vidět svět v barvách, které vlastně vůbec nemá. Až jsme probuzeni, pak přichází teprve ten moment, kdy můžeme vstát, můžeme se plně zapojit do služby Ježíši.

S večerem pak přichází mnoho dalších nemocných. Že se tak děje až večer, po západu slunce, to není nic moc divného. Vždyť byla sobota. A západem slunce končí, takže pro přicházející neplatí žádná omezení ohledně nošení lehátek s nemocnými a vůbec ohledně jakékoliv práce, kterou musejí vynaložit. Četli jsme, že při šlo celé město. To musela být opravdu náročná činnost, ale Ježíš nikoho neodmítl, ale uzdravoval a vyháněl demony, dokud to šlo. Muselo to být velice vyčerpávající. Den byl náročný, večer pak také. Proto je zajímavá poznámka, že časně ráno, vlastně ještě během noci vstal a šel na pusté místo, aby se modlil. Výběr místa je jasný, chtěl mít klid. Modlitba je pro Ježíše i nás nesmírně důležitá. Vždyť je to čas, kdy se nám vracejí síly, kdy naše srdce může být zase posíleno. Proto Ježíš také vstává tak brzy. Chvilé na kolenou před jeho Otcem, je časem obnovy, znovuposílení do služby, kterou má konat. Je důležitější než spánek. Proto už tak brzy zrána odchází, aby se modlil. Pro nás je to připomenutí toho, jak důležitou součástí služby je právě modlitba. Ježíš uzdravuje, káže, vyhání demony, ale pak pokleká a modlí se. Hodně toho dává, proto potřebuje hodně přijímat. A není silnějšího zdroje než právě modlitba. Udělat si čas na modlitbu je důležité i pro nás. Vždyť působení, které je před námi potřebuje hodně sil. A naše síly jsou velmi omezené. Vidíme to sami, když se do něčeho ženeme, když nad mnoha věcmi dlouze jednáme, když z našeho lidského pohledu hledáme řešení. A ono se to moc nedaří, protože nám docházejí síly, jsme unaveni. Ostatně musí být docela provokující, když Ježíš vstává časně a pak tráví dlouhou dobu na modlitbách. Co všechno by se dnes dalo za tu dobu stihnout, kolik toho načíst, napsat,

nastudovat? Jenže nic z toho člověka nenaplní tolik, jako právě modlitba. Vždyť to, že modlitba je základem služby, to ukazuje, jaký je její charakter, na čem stojí, čím se zabývá. Je-li služba duchovním bojem, pak nemůže stát na ničem jiném než právě duchovním posílení, nemůže být postavena na jiném základě než čerpání síly z Boží blízkosti.

Ježíš se odešel modlit, neboť je před ním další těžký den. Zvláštní je reakce učedníků. Nečekají, až se Ježíš vrátí, až skončí, ale jdou za ním. Použitý výraz naznačuje, že to není obyčejná chůze, ale doslova pospíchají. Začal nový den a před domem se houfují další nemocní. Večer přišlo celé město, přesto se nacházejí další a další. Jakoby ten zástup byl nekonečný. A tu přichází velmi pozoruhodná reakce Ježíšova. Řekne učedníkům, že půjdou jinam. To musí být trochu studená sprcha. Proč jinam? Vždyť ještě neskončil. Ještě je tam celá řada dalších, kteří čekají na uzdravení. Jak je může ignorovat? Je to trochu v rozporu s tím, jak ukázal Boží lásku předchozího dne. Ovšem je to krok naprosto logický. Sám to říká. Přišel jsem zvěstovat evangelium. Nepřišel uzdravovat jen bolavé nohy, chromé ruce či posedlosti. Přišel hlavně kázat o Bohu, přišel se slovem naděje. To je důvod jeho působení. A o této naději mají vědět i další místa. V Kafarnaum už to slovo naděje zvěstoval. Myslím, že teto okamžik je nesmírně důležitý i pro nás a naše současné působení. Nepřicházíme do tohoto světa, abychom byli takovými hasiči, tedy těmi, kdo jen likvidují následky lidské neopatrnosti a nezodpovědnosti. Přicházíme, abychom byli i těmi, kdo ukazují hlubší podstatu různých problémů. Církev tu není jen proto, aby zakládala různé sociální ústavy. Tato služba k ní samozřejmě patří, tak jako patřilo uzdravování k Ježíšovi. Je hodně vidět, hodně táhne a láká, získává přízeň, ale není to to nejhlavnější. Důležitější než uzdravení všech těch neduhů těla a duše, je uzdravení celého života. A to se děje jen v návratu k Bohu. A k tomu máme i my dnes volat. Můžeme dát našemu světu víc než jen péči o zanedbané. Můžeme svět naučit jak jednat, aby těch zanedbaných bylo co nejméně, jak jednat aby se uzdravovala nejen těla, ale také vzájemné vztahy, úcta k hodnotám lidskosti, a zejména respekt před Bohem. Je krásné, když svět kolem nás vidí, že se Bůh sklání k potřebným, že je někdo, kdo o ně pečuje. Ale mnohem víc je, když se sám stane tím, kdo přijímá, žije a pak zase dál předává Boží lásku.

Pane Ježíši, uzdravil jsi mnohé nemoci, dal naději mnoha zkroušeným. Prosíme dej i nám, ať dokážeme takto uzdravovat ty, kteří trpí a ztrácejí naději ve svém životě. Prosíme dej, ať nezapomínáme na zvěstování tvého slova, které jediné ukazuje cestu k životu.

Amen.